

Tak už nám to zasejc začlo co?

Venčení ve tmě. U toho rána se to sice za pár dní na chvílku zase posune. ... ale jak víme, neuniknem tomu. Mně podzimní a zimní tma nevadí, nemám z ní depky, naopak ji využiju k tomu, že furt pálím ty svíčky, rozsvěcím malinký světýlka a tak. Baví mě. Ale ne při venčení. Do doby, než přišla Tali to nebylo až tak markantní. Protože bylo jedno, ešivá chodíte s rukama v kapsách za dne, nebo za tmy. Navíc za života Ešusa a ještě i Bubinky se dalo u nás chodit do polí i za tý tmy. Nemusela jsem se tam bát. V polích samotných to byla tehdy úplně brnkačka, když jsme z nich pak vycházeli do takových podivných míst, dala jsem si Ešusa k noze, trochu jsme si zacvičili štěkání na povel a protože on měl hoodně hlubokej hlas, nikdo nemohl vědět, co venčím za baskervila.

Teď se spousta věcí rapidně změnila. Pobytem a pohybem bezdomáčů a Ukrajinců, kteří se tam v polích samotných pohybují a vzhledem k tomu, že už tam k trestnému činu došlo, nejsou ty obavy až tak lichý. I když se psem je to přeci jen něco jinýho. Ale na vlastní kůži jsem zažila, že když jich je víc a pod parou, jste v ohrožení klidně i na sídlišti v devět večer a se psem. Teď se k nim v těch polích přidala i prasata a to už je zase trochu jinčí komplikace. Pohybujte se po úzkých cestičkách ve stařině, když vidíte prt, zvuky vám blokuje hluk z dálnice a nevíte co máte kolem sebe. A navíc se psem, či se psy. Takže to se pak procházkuje víc v civilizaci. Stejně jako ráno.

Ale nám s Rumíčkem to neva, my si vezmeme balonek a jdem si zablbnout s balonkem. A nejen s ním ☐☐. On je fakt sladoušek děsnej miloučkej. A teď to neříkám jako jeho majitelka, teď cituju sousedku ☐☐. Venčila před domem jejich staříčkou špicku Yvonku (já jí říkám Stará Přenosilka už od štěněte ☐), která už se tak jako vybatolí jenom ven, tam si sedne a rozhlíží se. Probíraly jsme to se sousedkou, že po tý kastraci kvůli zánětu to začalo, tenhle její přístup k venčení a že už to není tak, jak dřív a tak jako podobně. Paní sousedka je taková smutná a to Rumíček nerad vidí, to prej nesmí bejt. A když na někoho takovýho narazí, tak s veškerou svou vehemencí a roztomilostí se jme dotyčnému chmury z těla vyhánět. A paní sousedka byla očividně ráda, že se do toho vyhánění pustil, že se kolem ní ovíjí jako lijána, že jí zmydlil ocáskem a že jí tou svou mokrou houbičkou, co má místo čenišku, dal asi tak milijoun razítek na obličej. Sehnula se k němu a děsně si to užívala. Stála jsem tam a usmívala se tomu, jak on tam blbíkuje a šaškuje, aby paní smutná nebyla. Tohle na něm děsně miluju, že je takovej vnímavěj, tak lidi milující a tolik mu záleží na tom,

aby smutný nebyli ☹ . Mám někdy pocit, že si dal za úkol, aby nikdo koho potká smutným nezůstal. No, ostatně vlastně.... vždyť asi jo!! Von sem přišel, abych tehdy před lety už nebyla smutná já! A tak je v tomhle logicky jasně profík!

A taky je profík v tom fotbálku, páč když jsme se pak se sousedkou rozloučily a my šli dál, nesl si ten svůj žužlopoklad a vždycky ho někde na chodníku důležitě položil a čekal, kdy čutnu, aby mohl chytat, nejlíp pochopitelně hned z první. A pokud mě štěstí, že ho položil na chodník v místě, který se někam svažovalo, byl nadšen. Mohl totiž balonek doprovázet. To je děsně důležitá činnost doprovázení, to víme :-). Evidentně nejen doprovázení lidí k tramvaji, což provozuje už od štěněte, ale taky toho balonku. Vždycky se u toho přeukrutně důležitě tváří, sleduje ho centimetr... co centimetr!! Milimetr po milimetru ☹ . Pořádek a důslednost musí bejt, přeciž ☹ . No ale nesmí se jeden zakoukat. To se pak diví. Hodně diví. Protože nejen čas, ale i balonek, kterej se pomaloučku sice, ale kutálí do pryč, nepočká. A je-li blbá konstelace, schová se klidně třeba pod auto. Syčák jeden. A Rumíček ví, že z chodníku nesmí bez povolení. A tak popochází sem a tam je nešťasten. A ešče nešťastnější je, když sice dostane svolení, že si tam má dojít, ale zjistí, že..... na balonek nedosáhne. No a kdo pak nakonec musí na kolena a lézt pod to auto? Jasně, moje maličkost. Dobrá rozcvička takhle za tmy na parkovišti. Zvlášt, když tak trochu prší a zem není úplně jako suchá ☹ . No nic, co by člověk pro ty naše chlupáče neudělal, že jo.

Každopádně si pak Rumíček počkal, až dojdeme do míst, kde se nic takovýho stát nemůže, když je dneska tak roztržitej. Balonek jsem vyndala až u schodů, kde jsme zase zkoumali, jak moc to z kterýho schůdku bude běhat a nějakou dobu taky, ešivá, když dopadne do míst, kde se na schodnici plazí břechtan a balonek se tam zastaví, tak ešivá se pak třeba nerozeběhne ☹ ☹ ☹ . To je děsně zodpovědná badatelská práce, tohle totiž ešče nikdo nikdy nezkoumal, víte? No ale nejen vědou živ je pes, že jo, taky trocha sportu by to chtělo, takže mě nahnal k zábradlí, kde jsme si dali stíhačky. No a pak už bylo na čase, jít vyzvednout flekatou část týmu. S tou to zvláště ve tmě taková brnkačka není. Pravda, tentokrát se i celkem snažila, to je fakt. I když mi pěkně zavařila. Sice ne svou vinou, ale zavařila. Už jsme se vraceli, já se těšila, že dneska vyrazím včas. Tali šla kousek napřed a já toho využila, že jsme s Rumíčkem vyrazili na druhý konec trávníku, aby si nás jako našla v rámci toho, že si nás musí hlídat. Ovšem, když zjistila, že tam nejsme, nějak zazmatkovala a místo zpátky za námi, kde jsme se rozdělili, mastila dopředu a oběhnout barák. Když jsme tam doběhli my, už tam nebyla a značnou dobu jsme se vzájemně hledali. Trochu se mi orosilo čelo a došla jsem ke zjištění, že

tohle si v tomto období raději tedy odpustíme. Hlavně, že domů jsme dorazili v plném počtu.